

Milan Kleč

Mladi starci

Saj ne vem, kje naj začnem. Tako močno je postavljeno na glavo, ker takšni zagovori so predvsem čudni. In kot da bi mi vedno vse spodletelo. Tudi ko hočem opraviti kakšno dobro delo. Ali pa sem tik pred tem. Kot da sem prepojen z opolzkošmi, ki so se me začele otepati, mislil pa sem, da so izginile že daleč stran, vendar ne. Kot zakleto. Po vsem sem zaslišal svojega soseda. Dobro, nisem ga zaslišal, pogovarjala sva se. To bi bil lahko sicer čisto prijeten klepet, toda rekel sem. Kot zakleto in kot da bi se mi vse izrodilo. Kaj sem se moral sploh vtakniti? Ja, prav to sem storil. Vedno sem pustil sosede na miru, celo užival sem, če je kakšnemu prekipelo, če je kdaj pa kdaj zaropotalo, se razbil kakšen kozarec, če je kdo zaloputnil z vrati, in vse te reči, ki sodijo k preprostemu življenju, celo spodbujal sem neumnosti, ne pa da sem se vtaknil, kaj so se šli. Takšnega se res nisem poznal in kdo ve, kaj me še čaka in potemtakem očitno tudi ni nič čudnega, če sem jih dobil nazadnje po prstih. Ampak kako prijeten pogovor bi bil sicer, pa sploh je bilo tako, da je bilo vse prej kot neprijetno. Simpatičen dečko je tisti moj sosed in še bolj simpatično punco je dobil. Nikoli ne bom pozabil njunega prihoda. Pozno zvečer je bilo. Srečal sem ju že na avtobusu. Kako sta se smejala. Mlada in zaljubljena. Tako bi lahko rekel, in prav zares. Kaj pa še potrebuje človek? Ne, nič jima nisem zavidal. Prav navijam za ljubezen, še vedno, in niti ta trenutek se ne sprašujem, če to res še vedno drži. To drži kot pribito in vsaj tukaj zares ni kaj. Nista se pa samo smejala. Vsaj jaz nisem mogel spregledati, niti se nisem poskušal delati, da nisem opazil, kako jo je nenehno držal za prsi. Za joške, sem se že takrat popravil. Kakšne prsi neki, saj punca je bila mlada in prava lepotička in seveda bi imel kaj z njo. Še vedno tako gledam na ženske in le upam lahko, da se tudi to ne bo kaj spremenilo. Sicer pa je bila

njegova vrstnica. Tam okrog dvajset let sta imela, vsak posebej seveda, ker bom moral počasi prav paziti na besede, ki se mi kar naprej zatikajo v grlu, kakor se temu reče. Zares me obdaja nekakšna slaba vest in v tem ne vidim prav nič dobrega, naj se vrnem na avtobus. Vstopila sta na postaji za mano. To vem, vsaj to. Tesno objeta sta se med smehom premaknila na prosto mesto. Sosed me je zagledal. Ponosen mladenič je bil. Še bolj ponosen pa je bil zaradi punce, s katero ga še nisem videl. Saj ga nisem imel pod drobnogledom, toda vesel sem bil te mladosti v sosednjem stanovanju. Tudi on je bil vesel in očitno še bolj tiste zadnje punce, ki ji kar ni spustil jošk in res nisem vedel, kaj se je dogajalo. Naklonil mi je prijazen pozdrav. Pokimal mi je, in sploh se je obnašal z mano, kot da bi bil kakšen poznavalec. Najbolj spoštljivo sem mu vrnil pozdrav, kaj pa. Popolnoma razumljivo, saj sta bila res neverjetna. Tudi ko me je pogledal naravnost v oči, ji ni izpustil prsi. Ne morem pomagati. Spet sem rekel prsi. Se bosta pač izraza menjavala, tukaj zares ne morem kaj, in prav simpatična sta mi bila. Pričakoval bi, da bi ga punca vsaj odrivala, ampak ne. Ne govorim tega, da je to zahtevala od njega in ga na ta način dražila, temveč sta bila čisto enakovredna. Od kje se mi je pa to vzelo? Da sta bila enakovredna? Zares sem čuden. Morda bi moral reči, da sta si oba želela in to pač počela. Čuden tok misli me obdaja in tiste njene prsi so tudi mene obsedle. Kot da bi mi jih kazala. Prekletstvo. Bolje bi bilo, če bi rekel, kot da sta mi jih kazala. Rekel sem, da sta bila skupaj in da sta na neverjeten način tudi skupaj držala. Spet se je izkazovalo, kako so ti mladi nepreklicno drugačni in ne vem, ali naj še enkrat ponovim. Meni so neverjetno všeč in tudi drugi potniki na avtobusu se niso zgražali, pa ne zaradi tega, ker jih v tisti pozni uri ni bilo veliko, morda je bil celo zadnji avtobus, ampak so se pač preprosto vozili naprej. Nihče ni izstopil ali celo posredoval ter ju zabrisal ven, kakor bi se to lahko zlahka pripetilo nekdej. Nič od tega ni bilo. Bila sta pač zaljubljena. Tako sem si hotel razlagati to večerno razodetje in z nekim žalostnim tonom sem spet ugotavljal, kako sem v resnici izgubljal stik s svetom, in to nasploh, kjer ne mislim, da sem posebej zanemarjal mladi svet. To je bila že druga pesem. Tudi to sem rekel kar mimogrede, s čimer želim ponazoriti, da bi se na takšnem večernem avtobusu kar vozil in vozil. Občutek je bil vse prej kot slab, kot pa sem že naznanil, obžaloval sem, da smo tako kmalu prispeli na našo postajo. Dal sem jima prednost, seveda, čeprav bi po drugi strani hodil pred njima, toda kaj, ko bi se moral nenehno ozirati, toda ko sem hodil za njima, sem ju moral gledati v hrbet. Jošk ji ni izpustil. Za nobeno ceno. Vedel sem, da nas je čakala še skupna pot z dvigalom. Priznam, bilo mi je neprijetno, toda izmuzniti se pa tudi nisem mogel, kaj pa vem, ampak da bi naredil še krog okrog bloka, kakor sem se že večkrat obnašal, ko se s kom na noben način nisem hotel peljati, tokrat pa je bilo drugače, kaj drugače, tokrat je bilo čisto drugače in naj povem. Kako nerodno mi je bilo, ko me je sosed celo ogovoril, pa kaj ogovoril. Pogovarjal bi se z mano. Tudi to je prestrogo povedano. Kramljal bi z mano. Ja, to je že boljše in tudi tista njegova prijateljica ali kaj je bila, je

bila podobno razpoložena in spet je bil nepravi trenutek, da bi se jezil nase, toda vse preveč sodim po sebi. Če sem že jaz vlekel kakšno žensko s sabo, potem sem to hotel opraviti čim hitreje, ne na skrivaj, kakor sem obenem pomislil, toda razkazoval je pa tudi nisem. Ta pa je govoril in govoril, bolje rečeno, pripravljen je bil, toda mene je zagrabil nekakšen krč, komajda sem spravil kakšen smeh iz sebe in takšen seveda nisem bil za nobeno rabo. Pa bi rad kramljaj, toda tudi tega ne znam in nič kaj preveč nisem bil zadovoljen s sabo. Pa če bi imel vsaj kaj proti njima. Nič, celo nasprotno, navdušen sem bil, toda tega nekako nisem znal izraziti, kar je pomenilo izključno moje in še enkrat moje prekleto težave, in prav tiste, ki sem jih najmanj razumel. Ni lahko biti takšen, niti malo. Smo bili že v dvigalu. Sosed ali kako naj mu rečem seveda ni več silil vame. Spet sem narobe rekel. Pa saj ni silil, niti ne bom rekel, da se je znal obnašati. Pustil me je pač pri miru, pri miru pa še vedno ni pustil jošk svoje punce, ki mu jih je velikodušno nastavljala. Tudi to sem grobo povedal, sploh nisem bil kos položaju, ki je prevladoval med tistimi prekletimi štirimi nadstropji. Poljubljala sta se in božala, ena roka pa je bila obvezno na prsih in jih ni zapustila tudi potem, ko smo se podali po dokaj dolgem hodniku do stanovanj. Pozdravila sta me. Odzdravil sem jima, vsaj to, in se zaklenil. Bil sem čisto nezadovoljen s sabo. Ker so stene tenke in ker sta bila moja neposredna soseda, sem prvič storil še nekaj nezaslišanega. Prisluškoval sem. Ja, še to, ampak na to mesto moram uvrstiti še njegov zagovor. Kaj spet govorim? Kakšen zagovor neki? Navesti moram, kar mi je zaupal v prijetnem klepetu. Saj je postal prijeten, sčasoma seveda, ampak vseeno.

2.

“Zaljubil sem se. V trenutku. Ni pomembno, ali je bila ljubezen na prvi pogled ali kaj drugega. Morda sem ga polomil, ko sem na to sploh pomislil, toda sem.

Zakaj sem moral sploh to slišati? O ljubezni na prvi pogled. O nekaterih rečeh je bolje, da nič ne veš, ampak tako sva se igrala. Tako sem se igral. Enkrat sem že slišal nekaj o tem. Slišal pa sem od tebe, letoval si, ali kaj je že bilo, nočem se izmakniti, toda zares ni pomembno, toda nikoli ne bom pozabil tona tvojega glasu, ko si opisoval, kako je v nekem lokalčku nenadoma vstala punca, ki si jo že dlje časa spremljal, torej kako se je dvignila, vsa rdeča je bila v obraz, čisto drugačna rdečica je bila od tistih seveda, ki jih poznamo, in dahnila:

“Meni so prav v tem trenutku do konca zrasle prsi!”

In to je bilo tisto. Edino s to izjavo sem lahko kaj počel in jo po mili volji obračal ter si seveda na ta način pomagal. Za to gre in za nič drugega, kjer pa sem postal rahlo zgrožen, ker me je v resnici rešila tista izjava. Izjava neznane punce, ki sem se ji klanjal, ker drugače bi v vse skupaj podvomil in bi celo rekel, da je imela punca prav. Da sva se že večkrat videla in kako sem jo preprosto spregledal, kar pa seveda ne bi nikamor več peljalo. Zaljubljen sem

bil, prekleto sem bil zaljubljen, in kar božal sem jo. Po licih, roka mi je ušla za vrat, da se je kar zvila. Lepo, lepo, lepo. Ljubezen, ljubezen, ljubezen. Prijela se je za prsi, o, vsaka stvar ima nadaljevanje, in se čudila. Čisto navdušena je bila. Ne, tega ni vedela, mislim, ali so ji že zrasle do konca ali ji niso, in kako bi šele jaz, bilo pa je dovolj, da sva se spravila do mene. Nisem jih ji izpustil. Še vedno jih čutim in vedno jih bom čutil. Njene prsi, njen odtis v svojih rokah, njen drget, ki se je tako pokrnil z mojim. Vem, da te dolgočasim. Ljubezen je res stvar za enega človeka, ki jo razdaja lahko le še drugemu, vi pa imate lahko kaj od nje na čisto drug način. Kako hitro sva bila pri meni. Saj sva se srečala. Kako hitre so bile njene prsi. Tako bi lahko rekel. Komaj sem jih dohajal in vedel sem, da jih ne smem izpustiti. Vsak trenutek je bil pomemben. Lahko bi bil usoden. Boril sem se za ljubezen, boril, in če se borim, potem me ne more nič ustaviti. Takšen razjarjen sem lahko. Vse to sem ji govoril, pa saj ji ni bilo potrebno, bolje bi bilo, če bi dejal, kako je vse to čutila, saj je bila čisto tesno z mano. Najtesneje. Še nikoli se nisem tako slačil. Z eno roko. Seveda mi je pomagala. Z obema rokama, ker nekaj je bilo na stvari. Če se že to dogaja. Potem sem jaz hotel videti gole prsi, ki zrasedo do konca.

“Čisto gole moram videti,” sem ji šepetal.

Čisto, čisto gole. Kmalu sem jih zagledal. Lepota, lepota in še enkrat lepota, ki je čakala. Le še trenutek je bil pred njo, da se do konca razodene. Prisojstvom takšnim trenutkom, to pa je prav gotovo redkost. Kako je padala obleka z mene. To je trenutek, ko moraš biti nag. Vsaj to sem vedel. Ko moraš biti čisto nag. Poljubljaj sem jo. Po obrazu, po licih, ki sem jih imel tako rad. Ramenih, ki sem jih že omenil. Kako je drhtela ta lepota, ta moja lepota. Zares, kako je bila lepa. Kako je sama trepetala, da se napolni. Do zadnjega delčka, da bo postala končno čisto cela, čisto čisto cela, ampak tisti trenutek, ko sem jo prijel čisto golo golcato, torej tisti trenutek niso njej zrasle prsi do konca, ampak točno tisti trenutek sem jaz ostarel. Ostarel in pika in to sem čutil, prav to sem prekleto začutil, in potem sem hotel to nekako nadoknaditi, kaj pa vem, bolje povedano, skušal sem prikriti svojo starost in se zamotiti izključno z mladostjo, ki sem jo imel več kot na dlani, ker njene prsi, njene joškice, ki naj bi zrasle do konca ... Kako mlade so bile, kako neverjetno mlade, in prav to sem se začel tako neusmiljeno spraševati. Zakaj pa bi zrasle do konca? Zakaj naj bi se jim sploh to zgodilo? Kaj pa jim je manjkalo in prav to sem čutil v svojih očeh. Vse, kar je imela ona, vse je tisti trenutek meni ušlo. Lahko tudi tako rečem in se niti pretirano ne motim. Ja, v tistem trenutku sem ostarel. V tistem trenutku sem postal starec. V tistem trenutku sem do konca zrasel. Jaz sem do konca zrasel. V tistem trenutku ni bilo v meni nič več mladega. In to čisto nič. Mladost sem držal v rokah, če sem malo bolj natančen, jaz pa sem nepopravljivo ostarel in tega preloma v sebi sploh nisem mogel razumeti. Ne rečem, če ga ne bi opazil, toda sem ga. Čisto me je vrglo. Kaj pa drugega?! Naj bi se delal mladeniča? Morda večnega? To je čisto brezupno, morda bi lahko to še počel, toda kaj, ko se mi je to pripetilo na takšen način. Groza, groza in še

enkrat groza. Nepopisna. Nisem vedel, s čim bi jo primerjal, končno še nisem imel podobnih izkušenj in seveda ni bil ravno najbolj primeren trenutek, da bi se spopadal z njo. S starostjo. Ne bom mogel več mimo te besede. Rekel sem besede. Nekdaj je bila beseda, zgolj beseda, nedolžna kot tiste prsi v mojih rokah, kot smrt, bi lahko rekel, toda tudi to zaenkrat, toda starost je postala, saj ne vem, kako naj to spet rečem, vendar ne mislim se preveč truditi, vendar na vsak način je postala novo dejstvo. Prekletstvo, prekletstvo. Ne vem, s čim bi jo primerjal. To sem seveda že rekel. Slišal sem že kaj o tem, o stanjih, ki se ti zgodijo v sekundi. V trenutku. In v posmeh mlade prsi v rokah. In kakšne so bile? Tako mlade, tako lepe, tako polne? Prelepe. Preveč odmaknjene, tako zelo odmaknjene, da bi mi lahko ušle. Neumno povedano, toda začel sem se jih prav oklepiti. Z rokami, z usti, s celim telesom, da mi ne bi ušle, kot mi je ušla mladost. Kako zoprne in neprijetne so mi takšne izjave. Kot mladost. Pa kakšna mladost neki, toda s starostjo nisem imel še nič in potem je bilo vedno bolj čudno. Vedno bolj sem se umikal. Prsi so se mi zdele vedno mlajše. Zazdele so se mi premlade. Še pred nekaj minutami se bi mi podobna misel zdela čisto nesmiselna. Saj tudi je, po pravici povedano, toda v takšnem stanju ni bila niti malo za lase privlečena. Niti malo. Prekleta premlade so bile. Čisto drugačne kot malo poprej, ko sem jih vsaj celo uro držal. Ali pa sem se jih oprijemal? Kot kakšen rešilni jopič so mi delovale. Izrazito neumno sem povedal, toda tako se je zgodilo in tista tvoja domislica ali kaj, o ženski, ki so ji prsi do konca zrasle, je bila več kot za lase privlečena. Natančno sem se začel zavedati te izjave, ki ima opravlka edino sama s sabo in lahko le tako obstaja. Celó kot lepa, celó kot verjetna, vendar le znotraj določene situacije, ki je lahko čista lepota. Drugače pa, da bi prsi do konca zrasle. Kakšna neumnost se mi je to zazdela, še vedno pa sem govoril, še vedno pa sem jo rotíl, naj ji vendarle zrasedo do konca. Tako mlade so bile. Tako mlade v mojih starih rokah, ne govorim pa, da so bile ohlapne. Seveda roke, saj bi se morda moral le navaditi novega stanja. Denimo, in to je bilo tisto. Čakal sem in čakal. Seveda se tukaj nemudoma pojavi vprašanje. Kaj pa ona? Najprej ni ničesar opazila. Saj tudi jaz nisem. Sčasoma pa je morala opaziti spremembo v mojih očeh, ki so postale sive. Prav takšne so. Sive. Nepopravljivo sive, in kako sem to čutil? Vedno sem se norčeval iz ljudi, celó sam sem jih označeval tako, da so tako pusti, kaj pa vem, ali pa da so takšni videti, tako sivi, da so to pač pojave, ki imajo plesen med prsti. Plesen med prsti? Takšen sem bil in seveda sem začel pozorno opazovati svojo roko na tako mlademu telesu. Ne bi se čudil, če bi opazil plesen. Niti malo se ne bi čudil, tako sem jo pa samo držal in držal, potem sem jo že grabil in grabil in samo slišal sem se še, kot odmev morda, kako čakam, da ji bodo do konca zrasle prsi. To pa ni bila nič več igra. Šlo je prekleta zares, kar pa ni več v redu, kar pa sploh ni bilo več v redu. To pa je seveda začutila, saj bolj ko mi je odtekala mladost, bolj sem jo grabil. Lahko bi celó rekel, da sem postal nasilen. Z vso svojo obsedenostjo, ki to gotovo ni bila več. Grabil sem jo in grabil in seveda sem jo tako močno stiskal, da jo je zbolelo in gotovo je opazila, da je nisem več

spodbujal, da bi ji do konca zrasle. Dvomim, da je mislila, da se da kaj narediti s silo. Končno pa imam veliko pomislekov tudi o tem, mislim, če mi je sploh kaj verjela. Igra je skratka minila. Ne govorim, da me je zagrabil kakšen krč ali kaj podobnega, čeprav bi lahko tudi tako rekel. Za vse skupaj bom še dolgo iskal ustrezne besede, ali pa se bodo preprosto same sestavile, kot se je najbolj preprosto sestavila moja starost. Stiskal sem jo in stiskal. Seveda sem se tudi zagrizel vanje. S svojimi starimi zobmi. S svojimi starimi zobmi v mlado kožo, pa ne da bi postajal že besen na mladost, čeprav je bilo vse možno in ni preteklo dolgo časa, saj sem oči kar zaprl, sive, tako da ji nisem več pustil, da bi tipala po meni, ko jo je zbolelo. Najprej je zaječala. To je bila še strast, tudi moj ugriz in stisk je bil na začetku še nežen. Priganjal sem jo, dvignil sem glas.

“Naj ti že enkrat do konca zrasedo prsi!”

Potem nisem nič več šepetal. Bil me je en sam krik, ena sama groza. Strašansko jo je moralo boleti in po pravici povedano, je kar dolgo zdržala, preden je tudi ona zakričala. In tako sva kričala. Tudi jaz sem kričal od bolečine, toda te tokrat ne more nič opravičiti. Tudi do tega sem prišel, kot sem prišel preprosto do vsega, kar seveda ni bila več nobena strast, nobena ljubezen.

Še dobro, da sem vas srečal na avtobusu. Zares sem vam hotel pokazati njene prsi. Kot da bi hotel še zadnjikrat pokazati mladost. Ali pa sebi?! Najbrž, ali pa zagotovo, bo to zadnje, toda kaj sem vedel. Nisem mogel, nikakor. Česar se naprej spomnim, je bilo edinole še kričanje.

“Na pomoč, na pomoč, na pomoč.”

Zdelo se mi je, da kričim jaz.

3.

Ne, ni kričal on. Nikakor, čeprav sem ga vedno bolj razumel. Saj je popolnoma jasno, kako nisem privrženec tistega mnenja, da je moški obvezno krivec. Je pa kričala ona. Povsem jasno sem jo razločil. Njen krik, ki je bil res presunljiv. Sploh si nisem mogel predstavljati, kaj se je zgodilo. Še pred nekaj minutami na smrt zaljubljena, potem pa takšen strašen polom in nisem utegnil spet sklepati in premišljevati o tem, kako čudna so pota ljubezni. V sosedo se nisem nikoli vtikal, to moram spet obvezno dodati, ampak tisti krik je bil takšen, toliko pa sem tudi poznavalec, veliko sem jih že slišal, krikov namreč, da sem se jih sčasoma naučil razlikovati, s čimer hočem povedati, da je bilo nekaj na izjavi, ki jo je podal, ko je naznanil, kako se mu je zdelo, da je kričal on. Prav mogoče ali pa morda bi lahko tudi tako rekel, saj ko sem vstal in se odločil, da vzamem stvari v svoje roke, sem se počutil, kot da bom odhitel na pomoč obema in ne samo njej, in prav to je tisto, če nisem bil dovolj jasen. Moral sem zapustiti svoje prostore in že sem bil pred sosedovimi vrati. Razmišljal nisem nič, to lahko pristavim. Kar vstopil sem. Prizor, ki sem ga videl, je bil spodbuden, toda če bi bil nem, potem bi bil še več kot to, saj kaj pa je lepšega, kot

videti lepo nago mlado punco. Sicer je pogled nanjo nekoliko zakrival sosed, ki pa se po vsem povedanem ni umikal od nje. Ni je samo držal za prsi, ampak jo je grabil, kar je bilo več kot očitno, in takoj sem razbral, zakaj je punca kričala. Bolelo jo je. Najprej sem še pomislil, da so bili tisto kakšni vzdih, no, malo močnejši, to je kriki strasti, človek se mimogrede zmoti, toda ko sem videl izraz najprej njenega obraza, obrnjena je bila proti vratom, sem nemudoma razbral, kako sem imel prav, da sem se odločil, da bom posredoval. Trpela je. Hudo je trpela, in to zaradi več stvari. Mislim in upam si celo trditi, da je bila bolečina na zadnjem mestu. Govorim seveda o tisti telesni, v njenih očeh je bolj prevladovalo razočaranje. Lahko sem si predstavljal. Takšno navdušenje še malo pred tem, potem pa takšen poraz. In to na celi črti, saj kaj pa bi bilo lahko to drugega. Glas je nekoliko utišala. V meni je videla rešitelja. O tem nisem preveč razmišljal. Kot še tega se mi je manjkalo, lahko pa bi rekel, da sem v njenih očeh zasledil tudi to, da si je oddahnila. Kaj pa on? Njen spremljevalec? O njem nenehno govorim. Seveda se je obrnil, seveda je sledil njenim očem in povsem razumljivo je bilo, da ni bil nad mojim prihodom nič kaj navdušen. Popolnoma jasno. Rok pa ni premaknil. Niti trenile mu niso. Pomislil sem, da je morda težava drugačna, na vsak način bolj zapletena. Takoj sem videl, da nisem padel v običajen pretep. Pomislil sem, da rok ne more umakniti.

“Toda moral jih bo,” sem zasikal.

Zanimivo, saj meni se zares ni niti sanjalo o njuni igrici. Da sta čakala, kdaj ji bodo zrasle prsi do konca, mimogrede ali pa sploh ne tako mimogrede. Njene prsi so bile lepe. Njene prsi so bile prelepe in lahko bi ga razumel, zakaj so se mu roke toliko časa ali pa kar naprej zadrževale na njih. Tudi jaz jih ne bi spustil, seveda se pa tega nisem zbal, mislim, kako se ti lahko tudi kaj takega pripeti. Do takrat sem bolj slišal o drugačnih spojih, ali kako naj rečem združitvam, ki ne popustijo. V tem primeru pa ni šlo za to. Nikakor in na noben način. Oči moškega so bile plašne in ko se takole bežno spominjam dvojice, bi bilo prav zanimivo opazovati tudi mene. Kdo ve, kakšne so bile moje? Seveda. Kaj takšnega zares še nikoli nisem počel in ko sedaj razmišljam, sem skorajda prepričan, da pač še nisem nikoli naletel na takšen položaj, ko bi moral posredovati, in prav zanimivo. Saj sem bil že priča veliko neljubim dogodkom, toda vedno so posredovali drugi. Če sem že bil v takšni situaciji, in prav neverjetno. Kot da je vsak določen za določeno stvar. Tudi pri takšnih rečeh? Očitno in prav zanimivo je bilo, ko sem potem sklepal, če sem jaz zadolžen, da preprečujem, da bi kakšni punci do konca zrasle prsi. Da preprečim tisti pravi trenutek. Da preprečim neznosno bolečino, ko se je je tisti oprijemal, kot da bi se oprijemal svojega življenja, svojih izdihljajev življenja, ker položaj ni bil prav nič drugačen. Skočil sem k njima. Dobro, to sedaj tako vidim, saj pri posredovanju ni prav nič določenega. Jasno je, kaj mislim s tem. Jaz sem bil prepričan, da se mu je mladenka kako drugače zamerila in ji je zato odmeril par zaušnic, potem pa naj ne bi znal z njimi končati. Kaj hočeš, toda če sedaj pomislim, potem vem tudi naslednje. Kot sem že maloprej rekel. To bi razpoznal in sploh ne bi posredoval, saj en pretep gor ali

dol, en pretep več ali manj. To še nikomur ni škodovalo, tako pa je bilo povsem drugače. Zagrabil sem ga za glavo in mu jo zvil. Lahko sem gledal njegove oči. Ni se me bal. Niti malo. Rok še vedno ni umaknil. Niti prelepih prsi. Prižet je bil nanje, seveda pa nisem niti razmišljal, kako bi se v podobnih trenutkih obnašal sam, zato je zvenelo dokaj prisrčno, ko mi je rekel. Kar tako je odprl usta in povsem nedolžno izjavil:

“Midva samo čakava, da ji do konca zrasedo prsi!”

Ta izjava me je za trenutek prikovala. To priznam. Nisem je pričakoval, vendar punco je bolelo in kdo ve, kako bi se obnašal, če bi punca pritrdila. Morda bi moral zamahniti z roko in pripomniti:

“Aha, če čakata, kdaj ji bodo do konca zrasle prsi, potem je pa tudi v redu. Razumem!” in bi celo salutiral in ju zapustil, saj bi bil jaz tisti, ki bi kalil mir. Nekako tako so mi preskakovale misli. Pogledal sem punco. Odločno in strogo.

Bolečina v njenih očeh ni popustila, kot ni popuščal niti stisk njegovih rok. Morda sem pomislil, kako je škoda, da nimam nobenih izkušenj s tem, da bi kdo čakal, kako bi ženski do konca zrasle prsi, in navsezadnje tudi ženska sama, saj mi je bilo več kot jasno, da je privolila. Zanimiv zaplet sta imela, in tista bolečina v njenih očeh, in končno tudi v njegovih, me ni omajala, sem pa malo zastal, ne pravim pa, da je bila to že kakšna negotovost, izjava pa je bila na vsak način simpatična, tukaj ni bilo kaj, bilo si jo je vredno zapomniti, toda vmes je bila bolečina. Še vedno jo je stiskal, še vedno je kričala. Moral sem ju ločiti in nastal ni noben dodaten zaplet. Ženska je še močneje zajokala, tisti spremljevalec me je pa še bolj debelo gledal, ampak pretiravala sta. Pretiravala kot le kaj, tako sem ju jaz videl, in v teh trenutkih tudi ne morem drugega govoriti, in potreboval sem kar veliko moči, da sem ga odtrgal od nje, od njenih prsi, in prava škoda, da jih nisem imel priložnosti v miru opazovati in tudi to bom razložil. Vsaj nameraval sem. Potegnil sem ga torej stran in ne vem, če so tukaj potrebne kakšne podrobnosti. Vsakdo si lahko zamisli takšen prizor, ko sosed vleče soseda z nage babe. Telebnila sva v kot sobe in neprijetno mi je bilo. Saj to so bili določeni pomisleki, jebenti. Kako se dotakniti nagega dedca? Če bi prizor opazoval, potem bi se gotovo smejal, in to od srca, toda ko sem se znašel na njem, kot da bi bila objeta, ni bilo niti malo prijetno. Kar odrinilo me je, da sem bil v trenutku na nogah. Pustil sem ga v kotu in tudi nadaljevanje je bilo vse prej kot nezanimivo. Pričakoval sem, da se bo punca oblekla že med ruvanjem, ampak ona ni storila nič. Negibno je stala in morda sem se zares zmotil, morda pa resnično nisem razumel straha v njenih očeh. Kar stala je. Kot da bi bila za takšen podvig potrebna kakšna žrtev. Neverjetno, morda se pa svet res vrti drugače, kot si predstavljam. Kdo bi si mislil, ampak jaz prav zares ne morem pomagati, če mi je vse skupaj delovalo na prepričevanje. Jebi ga, še nečesa sem se spomnil, kar pa tudi ni bilo tako nedolžno. Sploh ne. Obračuni naj bi sledili, in to seveda s samim seboj. Najprej pa sem moral obračunati na mestu samem, kaj pa, nisem pa pričakoval, saj spet nisem nikogar poslušal, dobro, razen sebe, torej nisem pričakoval, kaj pa vem, ampak

da bom moral mladenko siliti, naj se vendarle obleče in se poda z mano. Seveda, in to na varno. Še vedno je bila gola, niti prsi si ni zakrila, in kaj je bila vse skupaj zares moja težava in sem videl ter spoznal v tistih krikih pač nekaj takega, da se mi je porodil občutek, kako moram priskočiti na pomoč, ali pa je bila tako šokirana, presenečena, še vedno pretresena ali sam ne vem, kako bi lahko še označil njeno stanje, ki sem ga imel za nezavidljivo, toda kot da sem se motil. Raje bi bil doma. To sem že slišal v sebi. Kaj pa se vtikaš? To sem si že očital, toda ničesar drugega nisem mogel izvesti, kot da sem izpeljal tisto, kar je bilo tako trdno zasidrano v meni. Pomagati punci. Ni se mi bilo treba niti na hitro ozreti po stanovanju, da bi na ta način poiskal njeno obleko. Vedel sem, kje jo puščajo mlade punce. Seveda. Takoj sem zagledal njeno majico, njene hlačke, njene hlače, puloverček. Pograbil sem jo za roko in zakričal:

“Hitro!”

Tega vzklika ne bom nikoli razumel. Mlade punce se tudi drugače oblačijo. Ne vem, če hitro ali počasi, še predobro pa vem, da se oblačijo tako, kot sem rekel. Drugače. Obleko je ujela, kaj pa drugega. Čudno me je pogledala. Kot da jo silim. Umaknil sem pogled z njenih oči. Tudi oči je imela lepe. Šele takrat sem jih dobro pogledal. Morda je bila ena izmed tistih, ki jih je bilo treba gledati v oči. Vsaka je za nekaj, nisem pa rekel, kako je vsaka dobra za nekaj. Premalo časa sem imel, nisem utegnil, da bi se jim posvetil. To se mi je le utrnilo. Kar tako, brez posledic, ali pa tudi ne. Kar stala je. Naga in s svojimi oblačili v rokah.

Pomislil sem še nekaj. Kaj pa, če sem jo jaz v tistih trenutkih posiljeval? Na vsak način drzna misel, ki pa nikakor ni tako preprosta, kot bi se lahko dozdevalo, saj se odvijajo nekatere reči pri različnih puncah, v tem primeru puncah, torej odvijajo se tudi v drugačnem vrstnem redu. Za kakšno punco je lahko oblačenje posiljevanje in nič kaj dosti ne pretiravam. Imam takšne izkušnje in nič si nisem želel, da bi se nahajal pred kakšno ponovitvijo. Več kot samo šokiran in presenečen bi bil. Do kraja bi me pahnilo, vsaj to. Nisem vedel, kaj naj bi rekel, končno bi pa lahko kaj pričakoval od nje in spet sem se jezil nase, da sem morda preslabo prisluhnil kriku na pomoč in da jih sploh preslabo razlikujem, ampak vseeno me ni moglo nič prepričati, da je šlo za strast, ki je bila morda v določenem trenutku pretirana in je šla tako čez rob. Dvignila je roke. Neverjetno. Nisem vedel, kaj je hotela, bil pa je to več kot primeren položaj za opazovanje njenih prsi. Res so ji nekam drhte, pa saj ni bilo čudno, če jih je tisti tako močno stiskal. Vzel sem ji oblačila iz rok, kaj pa sem hotel, in nataknil majico na tiste dvignjene roke. Kaj vse moram jaz početi v življenju, in kako se je obnašala, ko sem jo oblačil? Lahko rečem, da ni bila videti nič zadovoljna, se mi je pa zdelo, skoraj prepričan sem bil v to, da je bila spet ena izmed tistih, ki se ni znala obleči. Tudi takšne obstajajo, kaj pa drugega, in še vsa sreča, torej nisem bil preveč presenečen, saj sem imel s kar veliko podobnimi opravka. Jo bom pa oblekel. Tako sem si mislil, in to sem tudi počel. Lepa je bila, lepa, in kako je zadrhtela, ko ji je tkanina pokrila prsi, ki naj bi ji do konca zrastle.

“Kdaj drugič,” sem si gotovo mislil. “Ob kakšni drugi priliki.”

Nič nisem rekel in tudi ona seveda ni nič odgovorila, je pa pustila, da sem jo oblačil. Sem pa pomislil še nekaj. Spet in spet mi je kaj šinilo v glavo, pa saj ni bilo čudno, ko je bila tako razgreta. Morda pa je bila ženska, ki se ni znala niti sleči sama? Na takšno pa še nisem naletel in tako, s takšnimi mislimi, sem se toliko zamotil, da sem jo nazadnje za silo oblekel. Tudi tistih njenih ohlapnih hlačk, kako imam rad takšne, in to prav takšne, ji končno ni bilo težko nataktni.

Spet sem jo prijel za roko. Sprejela jo je. Oči je imela vedno bolj žalostne, vsaj jaz sem videl takšne, in ko je pogledala tistega v kotu, ni bilo tako, da bi ga le ošinila. Bilo ji je žal in ocenil sem, da iskreno, nisem bil pa še tako iz sebe, da bi pričakoval kakšno dostojno slovo. Končno se ni moglo nič več zgoditi. Punca je bila na varnem. Bila je v mojih rokah in prvič sem se tako počutil. Da je nekdo z mano varen in moram reči. Občutek ni bil slab. Sploh ni bil slab.

“Greva, greva!” sem ji veleval, nisem se pa bal, kaj pa vem, da bi jo moral učiti še hoditi.

Ni se upirala. Vedel sem, da jo moram spraviti iz bloka in niti za trenutek nisem pomislil, da bi jo odvedel k sebi domov. Tako ne bi bila na varnem, vendar pred kom? Ne, ne, pred mano bi bila že na varnem, toda sosednje stanovanje bi bilo v tem primeru preblizu. Ko bi se sosed ovedel, bi lahko vstal in se napotil do mojih vrat. Brezveze je bilo, da bi ga izzival. Končno nisem imel nič proti njemu, toda ni bil pravi trenutek, da bi to razčiščevala. Punci sem hotel pred blokom poklicati taksi in jo spraviti domov. To je bil moj načrt. Sva bila že pred dvigalom. Ne vem, zakaj, toda kar naprej sem se oziral. Če nama morda sledi? Ni nama. Nisem razmišljal, kaj se je dogajalo z njim. Ni bil najpomembnejši. Kot zakleto so se spet pogovarjali pred odprtimi vrati dvigala, hočem povedati, da je bilo napeto. Skoraj bi začel razbijati. Tudi kričal sem že v takšnih trenutkih, mislim, ko se mi je kam neznosno mudilo, ampak saj je vedno tako, prekletstvo pa je, da si s takšno ugotovitvijo ne moreš prav nič pomagati. Prekleti živci. Punco sem kar držal za roko in ni je spustila, ali pa, da bi se me celo otepala. Nekaj se je dogajalo z njo. Ne, ne. Ne z roko. S punco. Dovolil sem si in jo pobožal po laseh. Kot saj bo vse v redu. Ni se upirala, pa saj se tudi tistemu divjemu sosedu ni. Nisem si pa še mislil, da je čudna. Škoda, da se nisem mogel pomeniti z njo. To sem rekel kar tako, končno, kaj pa bi se menil. Nazadnje sem dvigalo le zaslišal. Spuščalo se je v moje nadstropje, kjer se je seveda tudi ustavilo. Odprl sem vrata in jo porinil noter. Tole sem malo grobo rekel, dosti drugače pa tudi ni bilo. Dvigalo ni bilo prazno. Spet sosed, seveda drugi, in spet so me zalotili z mladoletnico. To sem razbral v njihovih očeh, ko so me pozdravili. Zaradi vljudnosti, pa kdo bi se zmenil zanje. Dvigalo se je končno premaknilo. Punco sem še vedno držal za roko, čeprav se mi je zazdelo, da sem ravno tiste trenutke opazil spremembo. Da se je bolj ona mene držala? Točno to. Nisem vedel, kam naj bi gledal, pa še toliko oči je bilo okrog mene. Če bi bila vsaj sama. Kar sram me je postalo, ko sem pomislil na to. Kaj pa bi bilo potem? Če bi bila sama? Tega pa že nisem znal izraziti, in kako dolga

je postala naenkrat sicer kratka pot, saj so le štiri nadstropja do pritličja. Kdo ve, v katerem smo bili? Nisem se je upal niti pogledati, stisk roke pa je postajal vedno bolj odločen in nisem vedel, kaj naj storim. Tudi sosedge so vedno bolj strmeli, ali pa se mi je le tako zdelo, kar pa končno niti ni tako pomembno. Čisto zmeden sem bil, ker se mi je zazdelo, da sem razbral njene gibe. Začutil sem tudi njeno telo, pa saj sem ga vseskozi čutil, ko pa se nas je toliko gnetlo v dvigalu. Morda bi se morala spustiti peš v pritličje, morda, dotiki pa so rasli in rasli in tedaj je sledilo tisto, česar seveda ne bom mogel tako zlepa pozabiti, in ni pomembno, če sem se pravilno izrazil, mislil, če bom mogel ali če bom sploh hotel, ker moja roko je ponesla k prsim. Mojo nebogljeno roko je prinesla k svojim mladim prsim. S čim sem si to zaslužil? Skoraj bi zakričal, objela me je nekakšna sladka bolečina, ki jo do tedaj nisem poznal, dogajalo pa se je zelo hitro. Škoda, da sva bila tako neumno postavljena in da je nisem mogel gledati v oči. Za to bi pa nekaj dal in če bi bilo to zadnje v mojem življenju, kjer pa moram že skromno povestiti glavo, kajti morda pa je bilo. Morda, kajti težko se mi bo še kaj podobnega pripetilo, pa ne podobnega, bolj kaj takega, da bi lahko primerjal s tistim gibom. Pa saj ni bil samo gib, sploh ni bilo samo to, da bi mi ponesla roko k prsim in jo pustila tam. Kakšne lepe je imela. Ne, ne, to sem povedal spet izrazito slabo. Niso bile lepe, sploh pa bi moral govoriti, če sem se že lotil tega, kaj sem začutil in ali sem sploh začutil prsi? Kaj pa govorim?! No, če sem začutil joške, joškice?! Tudi tako ne gre in sploh ne bo šlo. Na noben način. Prav na noben. Tako prekleto je bilo, s čimer pa ne mislim seveda nič slabega. Kako sem trepetal in nikoli ne bom mogel preveriti, ali sem slišal ali sem si le predstavljal, zaradi česar bom imel naslednje dni sklonjeno glavo. Seveda sem jo slišal, saj nisem resno jemal tiste izjave, da čakata, kako ji bodo do konca zrasle prsi. Imel sem jo za igro, namreč izjavo, kar mi je tudi povsem nesmiselno ponavljati, vendar točno to mi je rekla. Točno to sem slišal.

“Hitro me primi za prsi, ker mi bodo prav ta trenutek zrasle do konca. Čutim.”

Kako sem šele jaz čutil in moja roka je bila seveda sama od sebe na njej. Kot strela. Tako hitra je bila in takšne brzine še nisem videl. Povzroči jo lahko le takšna izjava. In kaj sem čutil, ko sem začutil njene mlade joškice, ki tudi to niso več bile? Pa kakšne so potem sploh bile? Ravno prav stare?! Ne vem, nikoli nisem razmišljal o tem, in tudi pretirano umestno se mi ni zdelo, da bi dajala kakšen poudarek na ravno prav stare prsi. Morda pa je bila to moja napaka, morda se bom pa moral k prav temu zateči svoje naslednje dni, če jih je seveda še kaj ostalo, kajti bilo je osupljivo. Po pravici povedano je bilo še več kot osupljivo in naj že povem, kaj sem potemtakem zagrabil. Težko je reči. Pa kako je težko reči, če te je nekdo privabil na takšen način? Ali izziv. Kdo ve, kaj je bila njena izjava? Zares škoda, da je nisem mogel gledati v oči. Mislim, da je prav ona še najbolj čutila, zaznavala, ali kako bi še rekel, kaj se je dogajalo z njo, in povsem odveč je sploh navajati, kako je bila tudi ona presenečena nad tem dejstvom, da ji bodo prsi zrasle prav v tistem trenutku do konca. Ali pa mlade punce vedo nekaj več? Če vedo nekaj več, samo malo, le to, da jim lahko

zrasejo prsi do konca, potem vedo ogromno. Meni se o čem podobnem ni niti sanjalo. Prav zares, ampak zdi se mi, da je bila presenečena in ko hočem podati opis, kaj sem prijel, zagrabil, ker nočem biti niti malo grob, po drugi strani pa niti pretirano nežen, potem se lahko preprosto izrazim. Prijel sem joške ali v rokah sem imel joške, ki so zrasle do konca, ali bolje povedano. V rokah sem imel joške, ki so prav tisti trenutek zrasle do konca. Kaj takega je že sestaviti težko in kaj potem šele doživeti in čisto nič drugače ni bilo in če bi bilo to vsaj vse. Lepo po vrsti, čeprav na mestu samem ni bilo tako preprosto, kar pa ni niti v enem samem trenutku. Mislim, sploh ni preprosto, spet si bom moral vzeti čas, in to obilico, da bom poiskal za nastalo stanje, ne, za nastalo vzdušje, ja, tako je bolje, torej, da bom poiskal nove besede, in prav to je tisto, saj nikakor ni tako, da bi preprosto dejal, da sem pač zagrabil joške, da me je nazadnje doletela tudi ta čast ali kakšna podobna neumnost, da so se mi končno znašle med prsti tudi joškice, ki so prav v tistih trenutkih zrasle do konca. Kaj pa vem, mislim kakšne so bile ali kakšen je tisti trenutek. Ne, ne. Ne morem jih primerjati ali ga primerjati, namreč trenutek, z vsemi joškami, ki sem jih imel v rokah. Da je takšen tisti trenutek, kot da bi stiskal njihovo bistvo, sploh začutil in zagrabil jedro, sem pa vedno bolj razumel soseda, ki je bil še več kot očitno samo žrtev spleta določenih okoliščin, toda bil je na prekleto dobri poti, in spet sem vse vzel zase. Tako me je premetavalo. Očitno se bom moral zaenkrat kar s tem zadovoljiti, da sem imel v rokah joške, ki so zrasle do konca, kar pa navsezadnje niti ni tako malo, če sem skromen, tisti drugi izrazi, ki jih čutim, tisti pa bodo nekaj veličastnega. To pa mi je ostalo, to pa si dolgujem. Spet sebi? Komu drugemu pa, ker drugače bi moral najeti kakšnega pesnika. Takšni občutki so me obdali. Ali pa bi se vsega skupaj lotil kar sam, čeprav mi ni potrebno, le včasih pomislim, da bi to komu posredoval, vendar zame je spomin na vse skupaj več kot dovolj. Več kot živ je in nekako lahke sem si obetal naslednje dni, ki jih nikakor ne bi mešal z besedami, kot vedno, pa se je pripetilo še nekaj, kar pa mi da spet misliti. Lepšega poljuba, ki se je sestavil, ko sem se stisnil k puncici in ko sva drug k drugemu ponesla ustnice, lepšega poljuba tudi še ni bilo. Čisto trepetanje je bilo, prav pazim, da ne bi izrekel česa neumestnega, niti ne vem, koliko časa je vse skupaj trajalo, škoda, da se je sploh prekinilo, toda tako pač je, vendar potem, ko sem spet prišel nekako k sebi, ali pa ona, v svojem objemu nisem imel več tiste mladenke izpred nekaj minut, ali naj to ponovim, komu spet, se sproti sprašujem, torej objemal se nisem več s tisto mladenko, ki so ji v mojem objemu do konca zrasle prsi, ampak sem spustil izmed rok majhno deklico, tako mi je tudi polzela iz objema, ki sem jo ocenil, potem ko sem že prišel k sebi, če sem sploh, ki je bila stara pet, največ šest let, in vsakdo si lahko že predstavlja vik in krik, ki je nastal v dvigalu, in to nemudoma, in podla podtikanja, ki sem jih bil deležen. Jokala je, punčka. Drobna punčka. Pa kako je jokala. Kdo ve zakaj? Gotovo je bila deležna prelepega, premogočnega poljuba. Gotovo. Pa kdo? Tista mladenka? Tista mladenka, ki jih je štela tam okrog dvajset? Prelep poljub je bil in

prav gotovo se zaradi tega ne da opisati prsi, kot se ne da opisati trenutka, ko prsi zrasedo do konca. Ampak zakaj se je spremenila ona? Zakaj se nisem spremenil jaz? V petletnega fantiča? Tako bi bilo še najboljšo. Čisto ganjen sem bil, kot sem dejal, pa so bili manj ganjeni sosedi, ki so mi jo iztrgali iz objema. Jaz je kar ne bi spustil, jaz bi bil kar objet preostanek svojih dni in ne bi bilo slabo. Prav zares. Kdo bi vedel, zakaj je jokala? Ker jo je tisti mučil in je šele takrat začutila bolečino? Ali pa jo je povzročil poljub? Kdo bi to vedel, le kdo bi to vedel, čeprav sem jo razumel. Da bi to vsem dokazal, gotovo, prav gotovo so tudi meni zaradi tega planile solze v oči. Kako sem zajokal! Sploh nikogar več nisem videl. Zakaj se nisem spremenil še jaz? Res bi moral postati petletni fantek. Prijel bi jo za roko, držala bi se za roke in se odšla igrati v mivko, tako pa je vedno vse narobe. Kako sem jokala. O, kako! Zadnje, kar je bilo, se spomnim, da so poskrbeli zanjo. Prijeli so jo za roke in jo odpeljali od mene. Padel sem na kolena. Zaničljivo so me gledali. S prezirom. Pa kaj potem? Jaz pa sem jokala, jokala in še enkrat jokala.